

The background of the book cover is a light grey color, scattered with numerous small, dark purple confetti-like particles. Several large, soft-focus feathers in shades of grey and blue are scattered across the cover, some appearing to float or fall. The title is written in a large, white, serif font, centered on the right side of the cover.

Doufejme v to nejlepší

Carolina
Setterwallová

Carolina Setterwallová
DOUFEJME V TO NEJLEPŠÍ

V překladu Lucie Podhorné

Copyright © Carolina Setterwall, 2018
Translation © Lucie Podhorná, 2019

ISBN 000-00-0000-000-0

KVĚTEN 2014

Když mi přijde ten e-mail, zrovna sedím na pohovce a kojím. Nic jiného teď vlastně ani nedělám. Kojím, sedím tak nehybně, jak jen dokážu, v náruči držím spící dítě a strašně se bojím, že se probudí a začne zase křičet. Vnutím mu ještě pár kapek a opět znehybním. Pokusím se spící dítě odložit, abych se mohla jít osprchovat nebo něco sníst, nepodaří se mi to, vrátím se na pohovku a znovu začnu kojít. Tak to jde celé dny. Ivanovi ještě nejsou ani tři měsíce, když ten e-mail dostanu. Zrovna jsi v některé z mnoha svých prací, netuším v které, protože o nich skoro nemluvíš. Produkční společnosti na reklamní spoty a režiséři na volné noze ve stejné branži využívají tvých služeb, protože jsi technicky zručný. Když se tě zeptám, jaký jsi měl den, řekneš, že je to taková nuda, že bych to stejně nevydržela poslouchat. Kdysi jsem na odpovědi trvala, ale dnes už ne. Je na tobě, jestli chceš o své práci mluvit, nebo ne.

Já kojím. Po cestě domů mi vždycky napíšeš a zeptáš se, co máš koupit k večeři, o domácnost se teď staráš hlavně ty. Pracuješ, nakupuješ, vaříš, uklízíš, hraješ si s kočkou, kterou od Ivanova příchodu zanedbáváme. Cvičení jsi prozatím pověsil na hřebík. Já kojím a kojím. A vtom, jednou ve čtvrtek na

začátku května, těsně po jedné odpoledne, mi od tebe přijde e-mail.

Od: Aksel
Pro: Carolina
8. května 2014, 13:05
Předmět: Kdybych zemřel

Bude se ti to hodit, kdybych to zabalil.

Heslo do mého počítače: ivan2014
Podrobný seznam najdeš v Dokumenty/Kdybych zemřel.rtf

Doufejme v to nejlepší!
Aksel

Třikrát si ten e-mail přečtu. Při prvním čtení mu nerozumím, potom si ho přečtu znovu a znervózním. Potřetí se rozčílím. To jsi celý ty. Nikdo není tak necitelný a nesentimentální, skoro až nutkavě realistický jako ty. Ty a ten tvůj přehnaně úsečný tón v e-mailu i ve zprávách. To tvoje neustálé zálohování počítače a telefonu. Ta tvoje hesla, která pravidelně měníš a dáváš do nich velká písmena, malá písmena, číslice a speciální znaky. A jak jsi mi řekl, že nechceš pohřeb, že chceš, abych tě rozprášila ve větru na nějakém místě, kam se nikdo nebude cítit povinen jezdit s květinami a svíčkami. Nikdo jiný než ty by tuhle zprávu neposlal své přítelkyni, která sedí doma na pohovce a kojí, navíc z práce a uprostřed dne. Ale ty ano.

Neodpovím. U večere se tě zeptám, co o šlo, a ty mi přesně podle mého očekávání odpovíš, že to byl jen impulzivní nápad, že opatrnosti nikdy není dost. Že bych ty informace měla mít, pro případ, že by se ti něco stalo. Potom už o tom e-mailu nikdy nemluvíme.

2009–2014

ŘÍJEN 2014

Je říjnová neděle. Jsme unavení a nechováme se k sobě nijak zvlášť hezky. Moc jsem toho nenaspala, protože jsem zase celou noc kojila Ivana. Zatím jsem se mezi těmi neustálými budíčky nenaučila znovu usnout, a když vezmu v úvahu, že Ivanovi brzo bude už osm měsíců, budoucnost nevypadá nijak zářivě. Jsem pořád unavená. Dnes taky podrážděná a sebelítostivá. Ty jsi ve stresu a snažíš se dohnat práci. Neřekl jsi svým klientům, že už za týden odcházíš na částečnou rodičovskou dovolenou. Často se kvůli tomu hádáme. Chci, aby sis toho bral méně, abys měl čas – a energii – na náš život, na naše dítě, na náš svět. To ty ale nechceš. Teda tvrdíš, že chceš, ale že to nejde. Vysvětluješ mi, že na volné noze to takhle nefunguje. Dlouhá léta sis vytvářel okruh klientů, a pokud některému z nich na půl roku nebo i déle zmizíš, nahradí tě. Vymění. Taký jsi unavený. Když se uvolníš, vypadáš smutně. Nedokážeš myslet na období, které za chvíli nastane, kdy polovinu dne budeš doma s Ivanem a ve zbylý čas budeš pracovat. Já jsem taky vystresovaná. Naštvaná. Ustaraná. Moje rodina nefunguje tak, jak jsem si představovala. Říkáš, že jsem věděla, do čeho jdu, když jsem se rozhodla pořídit si s tebou dítě. Já odpovídám, že jsem doufala, že to bude jiné. Ani jeden z nás

nechce toho druhého rozesmutnit. V poslední době tenhle zá-
vazek působí čím dál nesplnitelněji. Ale bojujeme dál.

Před třemi týdny jsme se přestěhovali. Na stěhování jsme
ve skutečnosti neměli čas, ale stejně jsme to udělali. Balili jsme
se po nocích během těch krátkých chviliek, kdy Ivan spal sám.
Balili jsme se v tichosti, bez témat k rozhovoru, v nichž by-
chom mohli spočinout, která by nás nebolela nebo neskončila
hádkou. Stejně jsme se i stěhovali. Už jsme stihli skoro všech-
no vybalit. Dnes si musíme dát pauzu, protože nám začalo
protestovat auto. Potřebujeme zajet k tvým rodičům, aby se
na něj tvůj táta podíval. Ivana naložíme dozadu do dětské se-
dačky, ty se posadíš vedle něj a já řídím. Nedokážu si pomoci
a už posté, naoko odlehčeným tónem, kterým nikoho neošá-
lím, poznamenám, že by bylo vážně fajn, kdybychom měli
řidičák oba. Ty zatneš zuby a odpovíš, že se do toho brzo pus-
tíš. Nezeptám se tě kdy, dnes nemám na další hádky energii.
Už takhle mám kvůli té poznámce špatné svědomí. V autě se
mezi námi rozhostí ticho. Ivan je veselý a ty ho bavíš různými
zvuky a hračkami, aby mu to vydrželo. Když Ivan pláče, stává
se ze mě špatná řidička a nikdo ho nedokáže rozesmát tak
jako ty. Když ze zadního sedadla slyším, jak si hrajete, když se
z Nynäské ulice stane Tyresöská, která nás zavede až do měs-
tečka Vendelsö, když se blížíme k tvým rodičům, pomyslím
si, že svou rodinu stejně miluju. Jen to teď máme trochu těžké.

Ty pomáháš tátovi spravit auto. Já piju čaj s tvou mámou.
Vyzvídá, diskrétně a uctivě, jak na tom jsme. Já odpovídám,
ne tak diskrétně, ale přesto uctivě, že toho teď máme hodně.
Moc toho nenaspíme a ty jsi ve stresu. Stěhování bylo nároč-
né, Ivan mívá noční můry a já ho v noci kojím. Ani nemáme
čas se nad tím zamýšlet, říkám, ale to je lež.

Na příjezdovou cestu k domu vjede tvůj starší bratr. Svou
návštěvu neohlásil a já za oknem v kuchyni vidím, jak jste
oba z dnešního setkání překvapeni. Se smíchem se objímá-
te. Plácá tě dlaní po zádech, ty jako bys v jeho náruči zmizel.
Vždycky byl o dost větší než ty. Menší na výšku, ale rozložitěj-

ší, silnější. Rozzáříš se, když ti po cestě do domu řekne něco, co tě rozesměje. Vyběhneš po schodech, spěcháš do kuchyně, chceš se pochlubit Ivanem. Tvůj bratr ho zatím viděl jen jednou. Nějak jsme si nenašli čas na setkání, v poslední době jsme všichni zaneprázdnění. Bratr se s Ivanem mazlí a tvrdí, že vyrostl a hodně se ti podobá. Říká ti bráško. Velkými doušky pije kávu. Ty si dáš sklenici koly. Potom se vrátíte k autu. Jdu s vámi na chvilku na zahradu. Ivana mám v nosítku na břiše, vylovím z kapsy mobil a vyfotím vás, jak tak stojíte u našeho auta. Stěrače zlobí. Nedaří se vám je opravit. Na fotce stojíte vedle sebe zády k objektivu, jeden z vás se škrábe na hlavě. Jste dva bratři a táta, vidíte se naposledy v životě, ale to v tu chvíli ještě nevíte.

DUBEN 2009

Je večer pálení čarodějnic roku 2009 a já mířím na mejdan do staré školy na ostrově Adelsö. Budovu si pronajalo několik mých přátel a udělali z ní letní ráj. Jejich párty jsou vždycky skvělé. Zvou na ně několik set lidí a ti z nás, kteří stihnou uzmout lístky, než se vyprodají, mají navíc zdarma odvoz autobusem. Ve školní aule s vysokým stropem a rozvrzanou podlahou, kde to voní dřevem, se prodává pivo a víno za nákupní ceny. Moji přátelé jsou hudebníci a zajímají se o kulturu, proto na jejich večírcích obvykle hraje živá hudba a kapely, které mám ráda. Jedu k nim už asi počtvrté nebo popáté. Moc se těším.

Je mi třicet let a můj milostný život je pořád jeden velký chaos. Před několika dny jsem ukončila krátký románek s jedním klukem z Norrlandu. Chvíli jsem si myslela, že by to mohl být ten pravý, ale rychle jsem si uvědomila, že rozhodně není. Udělala jsem to tak, jak to mám ve zvyku. Vyvlékla jsem se z toho textem, e-mailem, kde jsem mu vysvětlila, že to vážně není jeho chyba, to jen já teď ve svém životě nejsem v té správné situaci. Nevím, proč mám pořád takový problém

říkat ne. Svírá mě úzkost při představě, že někoho zraním, a namlouvám si, že rozchodem ho nepřipravím jen o pár dní nebo týdnů, ale i sebeúctu a radost ze života. V okamžiku, kdy se s někým rozcházím – abych nepokračovala v něčem, z čeho mám úzkost –, prožívám tolik viny, že už několikrát jsem kvůli tomu zůstala ve vztahu příliš dlouho. Sobě i své terapeutce jsem slíbila, že s tím přestanu, takže teď se rozcházím rychleji než dřív. Ale jsem přitom stále stejně úzkostlivá. Jsem taková, co si pamatuju. Teď jsem to udělala zase.

Tentokrát to šlo celkem dobře. Nejspíš proto, že jsme se scházeli jen pár týdnů a on do mě asi taky nebyl úplně blázen. Šlo to dokonce natolik dobře, že se rozhodl, že vstupenku na párty si nechá. Koupil si ji, protože jsem trvala na tom, aby šel se mnou. Teď na ni půjde. Se mnou jako svou kamarádkou. Jako kamarád.

Jsem celá nesvá, když ho spatřím v autobuse, ale pozdravíme se, obejmeme a předstíráme, že všechno je tak, jak má být. Že jsem bez viny. Osvobozená žena, která ví, co chce. Já to ale samozřejmě vůbec nevím. Už dlouho to nevím. Nejasné přání se usadit a najít někoho, s kým budu cítit, že to je ten pravý, v praxi nestačí na to, aby se tak i stalo. Už několik let mám v životě zmatek. To ale tenhle Norrlandan nemusí vědět. Stejně spolu nebudeme žít. V autobusu piju víno a s tím, jak se sklenice vyprazdňují a vzdálenost mezi mnou a Stockholmem prodlužuje, se pomalu začínám cítit lépe. Všechno, alespoň zhruba, je tak, jak má být.

Tancuju a tancuju, nohy nechtějí přestat. Moje pusa nechce přestat pít víno. Ve staré školní aule vyšplhám do okna s širokým parapetem a pak v něm stojím sama a tancuju a užívám si pocit nedosažitelnosti, zatímco na mně ulpívá spousta pohledů. Mezi svými přáteli jsem známá tím, že vždycky šplhám na nábytek, na barové pulty, židle, reprobedny, pódia a parapety a tancuju. Nejráději sama. Stal se z toho pojem. Tak to dělám i dnes večer. Tancuju střídavě na parketu a ve vysokém okně a občas zaběhnu ke kamarádům u mixážního

pultu a hlasitě zpívám. Když je fronta na toalety moc dlouhá, jdu se vyčurat ven do lesa. Sem tam ho zahlédnu v moři tváří a on se mi pokaždé podívá do očí. Kývne mi na pozdrav, ale tváří se smutně. Moji přátelé mu začnou přezdívat Smutné psí očko. Směju se. Jsme zlí, ale mně je to jedno. Budu tancovat a jsem opilá, všechno je, jak má být.

A najednou tady stojíš ty. Nikdy dřív jsem tě neviděla, určitě jsi nejel stejným autobusem jako já. Tvůj kamarád, můj známý, mi řekne, že mi představí někoho, kdo „mě miluje“. A teď tu stojíš ty. A zubíš se. Jsi vysoký a trochu vrávoráš, tvůj úsměv je jako trojúhelník. Usmíváš se jako kovboj ze starého filmu. Nakřivo, šišeť, široce a otevřeně. Úsměv se ti rozlévá po celé tváři. Napadne mě, že by z tebe byla moc pěkná karikatura, taková ta, co člověka pobaví. Na hlavě máš čepici. Musím zvrátit hlavu, abych na tebe viděla. Neslyšel jsi, jakými slovy tě náš společný kamarád představil, ale to nevádí. Stejně vypadáš, že by ti to bylo jedno.

Když jsem opilá, mám takový zlozvyk ujímat se vedení. Jakoby na ochranu před samotou popadnu příležitost za pačesy, jakmile se objeví, a dnes večer jsi ta příležitost ty. Rozhodnu se, že tě budu považovat za přitažlivého. Vysoký, křivý, s tím tvým úsměvem. Máš obrovské oči. Tebe by byla vážně zábava kreslit. Chytnu tě za ruku, ty se nebráníš, a odtáhnu tě na dvůr. Venku je ještě světlo, nemůže být víc než devět hodin, ale kdo by se staral o takové všední záležitosti, já ne a ty taky ne. Na světle vidím, že máš neskutečně modré oči. Napadne mě, že se tě zeptám, jestli máš kontaktní čočky. Ale až později.

Z okna domku, který kdysi býval prasečí chlívek, se na dvůr podávají teplé párky. Postavíme se do fronty, ty mě pořád ještě držíš pevně za ruku. Vypadáš, že jsi připravený mě políbit, jakmile vyšlu signál. Já jsem zdrženlivá. Zeptám se tě, kolik ti je, a ty řekneš dvacet osm. Uleví se mi, myslela jsem, že jsi o dost mladší. Zeptám se tě, kde pracuješ, a ty řekneš, že v médiích. Připravím se zanalyzovat tvoji reakci

na moji odpověď, že pracuju v hudební branži, se známými kapelami, ale ty nijak nereaguješ. Zdá se, že tě můj věk ani moje profese nezajímají. Vypadáš, že se se mnou chceš pomuchlovat, máš nakažlivý úsměv a já se rozhodnu, že mi to stačí. Mám už dost informací. Odvedu tě z fronty na párky, obejdeme školu a přijdeme k bříze na malé louce. Před pár hodinami jsem tady nedaleko čurala. V domě za námi duní na parketu taneční hudba. Políbím tě. Nebo možná ty políbíš mě.

Já líbám tebe a ty mě, držíš mou tvář ve svých dlaních a mně se to moc líbí. Miluju tvoje polibky, miluju tvoje ruce, miluju tvoji výšku, miluju tvoji křivou pusou, která se nejspíš nedokáže přestat šklebit, dokonce ani při muchlování. Muchlujeme se u břízy jako puberťáci, a když se ke mně přitiskneš a přimáčkneš mě ke stromu, na mikinu se mi z kůry nalepí smůla. Kdybych měla pružnější postavu, stoupla bych si na špičky a obkročmo se posadila na tvůj vztyčený penis, to se ale nestane. Namísto toho se tiskneme k sobě a k bříze jako dva nadržení puberťáci.

Řeknu ti, že v tom budeme pokračovat, ale nesmíme to dělat uvnitř, ne mezi všemi těmi lidmi. Dodám, že někdo tam je smutný. Nevím, jestli to říkám proto, abych se chlubila, proto, že jsem ohleduplná, nebo proto, že chci v tvých očích vypadat ohleduplná. Všechno je lehce rozmazané, řídíme se impulzy. Večer pak vypadá tak, že střídavě tančíme s kamarády a vybíháme ven k bříze, kde se muchlujeme. S postupem noci čím dál intenzivněji. Při jedné příležitosti si vyměníme telefonní čísla. Zjednodušuje nám to domluvu dalšího setkání u břízy.

V jednu hodinu párty končí a její účastníky odvezou zpět do Stockholmu dva autobusy. Sedíme úplně vpředu, ujistila jsem se, že Smutné psí očko sedí v druhém autobusu a já si tím pádem můžu dopřát nezřízené líbání ve tmě. Ostatní vzadu nahlas zpívají. Mezi polibky mě donutíš poslechnout si z jednoho sluchátka AC/DC. Řeknu, že mi nepřijdou nijak extra dobří, a co nejlhostejnějším tónem se zmíním, že jsem s nimi

párkrát pracovala. To sdělení na tebe očividně nezapůsobí, řekneš aha, poslouchej, jen si to poslechni, a potom mě zase začneš líbat. Zvedneš mě a posadíš si mě obkročmo na klín. Miluju, když mě zvedáš, a miluju sedět ti na klíně. Konečně obkročmo.

Když autobus o hodinu později zastaví na Občanském náměstí, mám na bradě a na tvářích červené skvrnky od tvého strniště. Už dlouho jsem se s nikým takhle nemuchlovala. Vystoupíme z autobusu a ty chceš jít se mnou domů. Já ale nechci. Zeptáš se znovu a dostane se ti dalšího odmítnutí. Navrhneš, že bych teda mohla jít já k tobě. No tak, řekneš, chci se s tebou vyspat. Ne, odpovím, budu spát sama. Asi chci působit jako holka, která se s někým nevyspí hned první večer. Kdybychom spolu šli domů, stalo by se to. Nechci, aby se to stalo. Chci, aby se to stalo. Chci, aby to pokračovalo. Rozejdeme se. Dívám se, jak se tvoje záda vzdalují ulicí Folkungů a kýveš hlavou do rytmu hudby. Před usnutím mi napíšeš zprávu. Prý jsem hezká a chceš mě znovu vidět.

ŘÍJEN 2014

Vzbudím se vedle Ivana v půl sedmé. Myslím, že jsme vyspali celkem dobře. Teda, všechno je relativní, ale v našem světě znamená půl sedmé celkem dobře. Ivan, kterému brzo bude devět měsíců a v novém bytě, kam jsme se před třemi týdny přistěhovali, dostal vlastní pokoj, začal trpět nočním děsem. Každou noc ho kojím třikrát až šestkrát. Většinou spím u něj, na matraci v jeho pokoji, i když původně jsme plánovali, že v noci budeme zase sami, jen ty a já. Poté, co jsem se ho včera mezi desátou a jedenáctou večer pokoušela utěšit a potom začala kojit s pocitem, že už snad nikdy nepřestanu, jsem ti do kuchyně, kde jsi pracoval, poslala smsku. Napsala jsem, že dnes v noci zase přespím u Ivana, a ty jsi odepsal, že

dobře a dobrou noc. Za chvíli jsem tě uslyšela přecházet mezi koupelnou a obývacím. Pozhasínal jsi všechna světla, vyčistil sis zuby a šel sis lehnout.

Neusnula jsem hned. Namísto toho jsem začala na internetu v telefonu hledat informace, zadala jsem „noční děs u dětí“ a začala si pečlivě pročítat Průvodce péčí, novinové články a konverzační vlákna na Rodinném životě. Poté, co jsem si přečetla spoustu článků a důkladně zvážila, jestli Ivan noční děs vůbec může mít – zdá se, že ho mívají spíš starší děti –, jsem si byla jistá. Ivan trpí nočním děsem, proto je v noci k neutišení. Přepadne ho to téměř pokaždé asi hodinu poté, co usne. Odpovídá to popisům, které jsem našla na internetu. Vyfotila jsem displej a znovu ti napsala. „Myslím, že Ivan má noční děs, hele“, napsala jsem ti a poslala k tomu snímek popisu. Ty jsi neodpověděl. V ložnici bylo ticho. Pomyslela jsem si, že jsi už asi stihl usnout, nebo si možná čteš a nemáš sílu odepisovat. Hned potom jsem usnula.

Když jsme se vzbudili, cítila jsem se téměř svěží. Před pokojem nemňoukala kočka jako obvykle a Ivana jsem od toho děsu těsně před půlnocí kojila jen dvakrát. Má dobrou náladu a pokouší se slézt z naší provizorní postele na podlahu, aby se mohl vydat ke dveřím a vyrazit za dobrodružstvím po bytě. Zvednu ho a řeknu, že půjdeme probudit tatínka. Když otevřeme dveře, spatříme kočku, která se chvíli nechá hladit. Taky se teprve probudila. Potom zamíříme do ložnice, kde ležíš ty.

Posadím Ivana na postel, aby k tobě mohl přilézt a byl to první, co uvidíš, až otevřeš oči. Řeknu dobré ráno, tatínku, takovým tím tónem, který používám, když vlastně mluvím s Ivanem, ale svoje slova směřuju k nějakému jinému dospělému. Nejčastěji k tobě. Ivan se vydá k tvému polštáři, ale sotva kousek popoleze, všimnu si, že něco je špatně. Takhle ve spánku nikdy neležíš. Jsi celý pokroucený a ohnutý, ležíš na boku s tváří zaborenou do polštáře. Tvoje pleť má podivný odstín. Je světlejší než obvykle. Bez života.

Téměř se neodvažuju dotknout tvého kotníku, který vyčuhuje zpod peřiny v místě, kde stojím. Přesto to udělám. Je chladný. Světlý. Pod mými prsty němý. Neproudí v něm žádná krev. Už tady nejsi. Jsi mrtvý.

Zareaguju reflexivně. Zvednu Ivana, držím ho jednou rukou, zatímco můj mozek se odstříhává od všech citů. Začínám jednat racionálně, racionálněji, než jsem se chovala kdy dřív. Zavolám na pohotovost, a když v telefonu uslyším ženu z centrály, jedním dechem na ni vychrlím, co se stalo, jak se jmenuju, jak se jmenuješ ty, kde bydlíme a jaký máme kód na dveřích. Musíte rychle přijet, hned, už tady nemůžu být, zakončím. Ivan se natahuje k posteli a já si ho pevně, až moc pevně, tisknu k boku.

Žena v telefonu mě požádá, abych mluvila pomaleji, sáhla ti na krk a zkontrolovala pulz. Já odpovím, že ani náhodou, ale stejně to udělám. S Ivanem na boku a mobilem přitisknutým mezi ramenem a uchem ti hledám na krku pulz. Krk je chladný. Nežije. Znovu zopakuju ženě v telefonu, že to nejde, nic tady není, nežije.

Nevím, proč to dělám, ale chytím tě za rameno. Otočím tvoje tělo, i když vím, že jsi mrtvý. Jsi těžký, a když tě obrátím tváří vzhůru, skoro ztratím rovnováhu a přepadnu na tebe. Levá tvář se ti odlepí od polštáře, pleť máš nažloutlou a zvrásněnou od látky, na níž jsi ležel. Oko, které bylo přitisknuté k polštáři, máš pootevřené. To tvoje modré oko není tak modré, jak bývalo. Je šedé a na mě ani na našeho syna se už nikdy nepodívá. Když to pootevřené oko spatřím, zase tvoje rameno pustím. Tělo se svalí do stejné pozice, z níž jsem ho před chvílí vytáhla. Jsi tak mrtvý, jak jen člověk může být, a já už v tomhle pokoji nedokážu zůstat.

Oznámím to ženě na pohotovosti a pak to položím. Přikryju Ivana dekou, navléknu na sebe nosítko, posadím do něj Ivana a přehodím si přes ramena svetr. Kočku zamknu v koupelně, před odchodem jí tam ještě dám jídlo a vodu. Víím, že

ten, kdo jako další vstoupí do našeho bytu, nebudu já. Kočka nesmí utéct.

Vydám se ke dveřím. Sjedou výtahem do přízemí, vyjdu na dvůr a posadím se na lavičku. Čekám na sanitku. Už se rozednívá.

Sanitka přijede za dobrou půlhodinu. Teď lžu. Přijede za několik minut, ale mně to přijde jako půlhodina. Jak tak sedíme na dvoře, já v pyžamu a svetru, Ivan v nosítku a dece, prochází okolo nás sousedé, jdou do práce nebo s dětmi do školky a dívají se na nás. Nikdo nás neosloví. Někdo odvrátí zrak, někdo předtím ještě kývne na pozdrav. Já taky kývám. Uvědomuju si, že bych měla někomu zavolat. Nevím komu. Zavolám tvému staršímu bratrovi. Sanitka přijíždí.

KVĚTEN 2009

Nikdy nebudu nevěrný, říkáš a díváš se mi přitom do očí. Ležíš v posteli deset centimetrů ode mě. Přemýšlím, jestli máš na mysli nevěrný konkrétně mně, nebo jestli ses se mnou právě podělil o svůj morální kompas. Není mi to jasné. Tak je to s tebou často. Něco řekneš, něco bez kudrlinek, nějaké konstatování, které zní prostě, ale mně v hlavě vyvolá otázky, které se ti zatím neodvažuju položit. Přijde mi to vzrušující. Jsi pozoruhodný člověk a já tě mám ráda. Moc.

Ležíme nazí v posteli ve tvém strohém, téměř nezařizeném bytě na Långholmské ulici ve stockholmské čtvrti Hornstull. Okna v bytě míří jen na jednu světovou stranu, nejde tady vyvolat průvan a je tu příšerné vedro. Nemáš tady závěsy, které by nám dopřály stín, slunce sem svítí skoro celý den. Ale jsme u tebe, protože tady ti je nejlíp. A já nejsem náročná. Býváme tu často. Ve tvém bytě, v tvé posteli, nazí.

Ocitli jsme se tady den po našem prvním společném večeru, po dalším mejdanu, který jsme taky strávili v objetí, tento-

krát pod dekou, na pohovce, na zahrádce. Přišlo mi nemožné dál to natahovat, na to, abych dokázala to, co jsem dokázat chtěla, mi stačil jeden den a tobě to očividně stačilo taky. Teď ležíme tady a ty říkáš, že nikdy nebudeš nevěrný. Zamumlám aha, super a myslím přitom na svoje vlastní nevěry. Myslím na to, že slíbit něco takového je těžké, ale přijde mi to jako fajn postoj. Něco o tobě vypovídá. Znáš tě už dva týdny. Jsem na tebe nesmírně zvědavá, ale krotím se. Pokouším se neklást ti víc otázek, než kladeš ty mně, o mně. A ty se moc nevyptáváš. Takže se držím zpátky.

Když jsem k tobě poprvé přišla, zeptala jsem se tě, jestli ses nedávno nastěhoval. Bylo tam tak málo nábytku. Prázdňá chodba, obývací pokoj s pohovkou, televizí a malým psacím stolem v rohu. Na stole tvůj počítač, na kterém pracuješ, a lepicí papírky s krátkými poznámkami. Máš krásný rukopis, píšeš drobným písmem, dokonce i tvoje velká písmena jsou malá. Tehdy jsem tomu ještě nerozuměla, ale jména na papírcích patřila produkčním společnostem, které jsou tvými zákazníky. „Backup Callboy“, psalo se třeba na jednom. „Sprav Annelii e-mail“ na druhém. „Server Camp David“ na třetím. Na jednom papírku stálo velkými písmeny prosté „UŽ NIKDY“. Když jsem se zeptala, co to znamená, odpověděl jsi, že to je upomínka, aby sis nenabral tolik práce jako loni. Vyprávěl jsi mi, že ses tenkrát skoro složil. Pracoval jsi dnem i nocí a hrozně jsi zhubnul. To už si nikdy neuděláš. Já odpověděla, že si to dokážu naprosto představit, a dodala jsem, že já často pracuju večer a v noci. Na to jsi řekl, tak s tím sekni, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. Jako by na tebe moje práce nedělala žádný dojem. Myslím, že tehdy jsem se do tebe děsně zamilovala.

V ložnici: postel a lavice na bench press. Konec. Žádné koberce na podlaze, žádné záclony v oknech, na zdech taky skoro nic kromě vytištěné fotografie mrakodrapu, před nímž ve vzduchu visí osamělý mrak.